

»Fyri meg er tað av stórum týðningi, at vit altíð royna at finna tær ljósu og góðu síðurnar.«

bólkinum. Og so var farið í upptøkuholini, tveir norskir og tveir føroyskir tónleikarar.

- Hesir ungu norsku tónleikararnir hava verið ein ótrúligur íblástur fyri meg, og saman-spælið okkara millum fekk meg at fara undir at fyrireika fløgútgávuna. Teir eru fyrst í tjugunum og sera góðir tónleikarar, umframt at teir sjálvandi kunnu geva mínum føroyska tónleiki eina norska dimensjón. Hetta er eisini at hoyra á fløguni. Royndirnar hjá Edvard Nyholm Debess gav okkum øllum nógv, og hann hevur so avgjørt sett sín dám á upptøkurnar.

Sjálvur ynskir Jógvan Andrias ikki at bólka tónleikin í ein ávisan ból.

- Á fløguni finna vit føroyskar sangir, visur og balladur klæddar í føroyskan, norskan, afrikansk-an og latinamerikansk búa.

Tola vit myrkur

Yrkingin hjá Jógvan Andrias hevur oftast sín uppruna í menniskjanum og/ella náttúruni. Føroysk oyru hoyrdu av álvara fyrstu ferð til tónarnar hjá Jógvan Andrias, tá Amnesty International gav út fløguna Amnesty-tónar fyrst í 90'unum. Her átti Jógvan Andrias orð og lag til "Ljós í myrkri", sum er ein av teimum lögnum av hesi fløguni, sum er mest spælt.

- Í "Ljós í myrkri" royni eg at vísa á møguleikarnar, sum vit hava fyri at hjálpa einum menniskja, sum er innistongt, tí tað hevur frælsar hugsanir, sum ikki passa leiðsluni í heimplandinum. Fyri meg er tað av stórum týðningi, at vit altíð royna at finna tær ljósu og góðu síðurnar. Tí havi eg eisini yrkingar sum "náttúrljóð", sum er yrkt til tiltakið á longesta degi, sum verður hildið út í Grøv í Klaksvík á hvørjum sumri. Her royni eg at vísa á, hvussu stóran týðning samljóðið millum

menniskju og náttúru hevur at siga.

- Norðurnorski býurin Tromsø varð fyrst í 1997 undirskrivaður, og ein slikur stórkavi hevur ikki rakt býin í nýggjari tíð. Kavin lá í fleiri metra hædd og ávirkaði alt liv í býnum í langa tíð. Jógvan Andrias var staddur í Tromsø undir hesum stórkavanum, og tann fyrsti sangurin á fløguni kallast "Myrkið kinnir kava". Orðini vóru fest á lepan hesar vikurnar í 1997.

- Hetta fyrbrigdið, sum eg upplivdi á hávetri í Tromsø, fekk meg at hugsa um, hvat myrkið hevur at siga fyri okkum menniskju. Hvussu hava vit tað við myrkinum, bæði tí natúrliga, og tí sum kann kallast lívsins myrku síður. Nógv av tí føroysku mentanini hevur havt góðar vakstrarmøguleikar, tá heystið og veturin komu, og fólk hittust í roykstovuni. Myrkið er bæði ræðandi og savnandi; vit koma nærri hvør øðrum, tá tað gerst myrkt. Spurningurin er, um lívsins myrku síður eru tengdar at mentunarlíggum rákum, sum í uppvøkstrinum festa búgv í okkum, sigur Jógvan Andrias.

Rættin til at vera barn

Jógvan Andrias sigur, at nógv, kanska tey flestu, børn og ung alt ov tíðliga fáa ov stóra ábyrgd og skulu seta seg inn í ein leiklut sum vaksin. Hetta er eitt evni, sum hevur havt áhugan hjá yrkjaranum í fleiri ár, og á fløguni eru nakrar av hesum yrkingunum tiknar við.

- Ein spurningur, eg havi sett mær, er um tað er ein gongd leið at taka spælið frá børnunum.

Tað sær út til, at tey klára tær nýggju og krevjandi uppgávurnar og kunnu taka ábyrgd av sær sjálvum og kanska øðrum eisini; men so finna tey út av – tá umhvøvið metir tey sum vaksin – at tað kunnu tey yvirhøvur ikki. Tey vaksnu eiga at stuðla børnunum, tá tey veruliga gerast vaksin. Hetta er ikki ein spurningur um aldur, men nær eitt menniskja kann taka á seg tær uppgávurnar, sum krevjast av einum vaksnum menniskja.

- Tað er kanska ein fyrbygging, at børn sleppa at verða børn. Tí veruleikin er kanska tann, at tey sum eru vaksin hava sæð, at tey ikki klára at stýra hesum heiminum, og tískil skjótast til ber vilja lata ábyrgdina yvir á børnini.

Kennir seg aftur

Á "Soleiðis saman" hitta vit ein persón, sum er komin fram við ungdomstíðini, og er farin at seta spurningar. Í tekstinum "Til at liva við" hitta vit týðuliga hendan persónin.

- Hetta er ein spurningur um at tora. Persónurin er komin víðari, tá hann torir at seta spurningar. Tá hann er vörðin vaksin gerst hann meir opin fyri tí, sum kemur, og hevur ikki sama ótta fyri framtíðini. Ja, vit eru opin fyri tí, sum er og tí sum kemur, sigur Jógvan Andrias.

Persónurin á fløguni hevur verið ígjøgnum ymiskt, og tá er

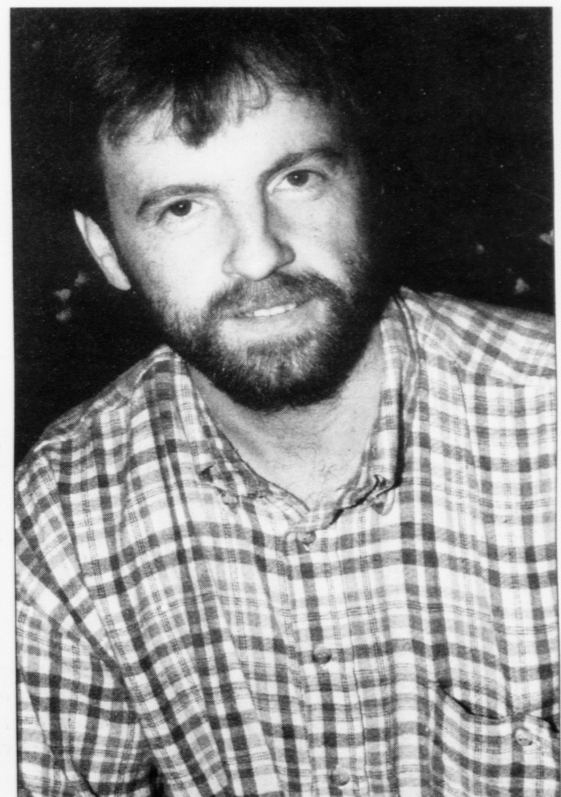
lætt at seta spurningin, um hetta er Jógvan Andrias og hansara lívsroyndir, vit hitta. Hetta er tó ikki heilt so einfalt, sigur hann.

- Ein og hvør lesari kann knýta tekstin hjá einum yrkjaran til yrkjaran persónliga. Tað er mín vón, at tað eg skrivi, hevur eithvørt, sum lesarin ella lurtarin kann kenna seg aftur í. Hetta er tó ikki tað, eg fyrst og fremst

havi í huganum, tá eg skrivi eina yrking. Yrkingin verður til yvir eina tíð, og í hesi arbeiðsgongdini verður eitt nýtt liv fest á blað. Hvussu tað eydnast mær at fáa fram tað evnið, eg havi roynt at lýsa í yrkingini, er nakað sum lesarin má gera av.

Eitt og hvørt listaverk gevur lesara ella hyggjara møguleikan til at kaga inn í hugaheimin hjá listarfólkinum. Nú gevur Jógvan Andrias okkum møguleikan at kaga inn í hansara hugaheim, og við opnum ørnum gevur hann okkum hendan møguleikan.

Kaffikoppurin er tómur. Vit fara út í Telemarknáttina. Jógvan Andrias skal gera seg kláran til at fara heim til Føroyar. Í kvöld spælir Jógvan Andrias saman við sínum tónleikarum í Atlantis í Klaksvík. Í morgin eru teir á gamla meiarinum í Havn. Í komandi viku kemur fløgan.

»Myrkið er bæði ræðandi og savnandi; vit koma nærri hvør øðrum, tá tað gerst myrkt. Spurningurin er, um lívsins myrku síður eru tengdar at mentunarlíggum rákum, sum í uppvøkstrinum festa búgv í okkum.«